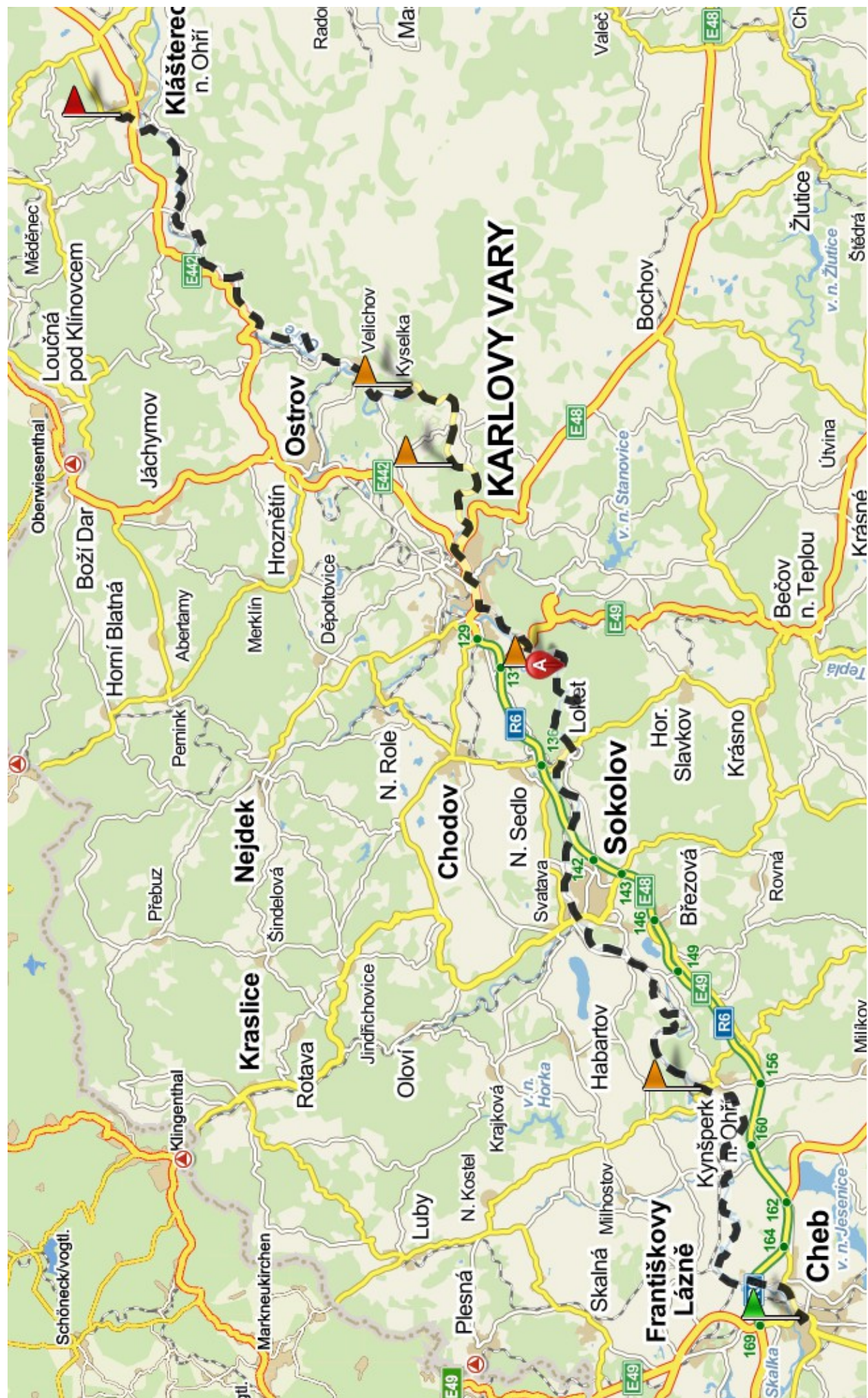

KolOhře

Ondra Kánský	605 871 122
Alena Parisová	605 563 805
Jirka Šeda	737 607 157
Jana Soukupová	606 391 717
Vláďa Navrátil	604 105 784
Meryl	739 460 028
Táňa Daňková	774 554 723
Mirka Černohorská	776 286 870
Vlasta	
Jarmila	728 225 550
Karel Horník	724 426 502
Karel Holinka	608 149 322
Soňa Rybáčková	737 726 178
Jirka Kolář	603 857 913
Dáda Vojteková	607 959 324

Cheb

První dochovaná písemná zmínka o Chebu je v darovací listině jakýchsi pozemků podepsaná roku 1061 ještě nezletilým Jindřichem IV. – císařem římským. Jak dlouho před tím město stálo a jaká byla jeho přechozí historie nevíme. Víme jen, že již v 9. století na výhodné pozici – na ostrohu v ohybu Ohře – stála slovanská osada. Vzhledem ke své poloze patřil Cheb střídavě k německým a k českým zemím. Někdy byl podroben vojenskou silou, ale často též obchodním ujednáním. To nejvýznamnější uzavřeli roku 1322 Ludvík IV. Bavor a český král Jan Lucemburský, Chebsko se se souhlasem svých obyvatel stalo součástí Zemí Koruny České. Dostalo za to značná privilegia a do jisté míry samostatnost. Cheb měl svého času dokonce vlastní armádu a jisté autonomistické tendence měl i nadále.

Při novém dělení Evropy po skončení 1. světové války a vzniku Československa usilovalo Chebsko o odtržení. To se zdařilo až v roce 1938 a Chebsko se připojilo v rámci Sudet k Třetí říši, Češi odešli. Po roce 1945 se opět stalo součástí Československa a německé obyvatelstvo bylo odsunuto. Cheb přišel o české i německé starousedlíky a stal se provinčním městečkem ve stínu železné opony. Dosídlen zhruba na původní velikost byl až po roce 1989 vietnamskou komunitou.

Z historie Chebu je nejznámější vražda Albrechta z Valdštejna v roce 1634. Méně se již ví, že v roce 1285 se zde konala svatba českého krále Václava II. s dcerou římského krále Rudolfa I. Jitkou. Na Chebsku rád pobýval J. W. Goethe.

Památky

Patrně nejznámější památkou Chebu je malebná skupina středověkých kupeckých domů z 13. století – **Špalíček**. Hned za ním je Pachelbelův dům, kde byl zavražděn Albrecht z Valdštejna, dnes je zde muzeum. Po pravé straně Špalíčku nepřehlédněte úzký bílý gotický dům. Říká se mu Schirdingerův a ve svém nádvoří skrývá nádhernou renesanční arkádovou pavlač.

Chebský hrad byl vystavěn na místě původního hradiště kolem roku 1180 v románském slohu císařem Friedrichem Barbarossou. Na našem území je to jediný reprezentant hradní architektury císařská falc. Otevřeno mají od 10 hodin a vstupné je 60 Kč.

Z pěti kostelů ve středu města je největší a nejstarší **kostel sv. Mikuláše**. Z původní románské baziliky z roku 1220 jsou zachovány obě věže. Kostel mnohokrát vyhořel a mnohokrát byl přestavován. Unikátní křížová chodba františkánského kláštera na stejnojmenném náměstí je volně přístupná, ale až od května. Kostel sv. Bartoloměje u mostu přes Ohři se může pochlubit neobvyklým řešením žebrové klenby nesené jediným centrálním pilířem. Rozlehlý areál bývalého kláštera Milosrdných sester na jihozápadním okraji města je dnes v dezolátním stavu a někdy si ho určitě prohlédněte, než spadne.

Cesta z města – přes město

Od nádraží vede červená značka do historického centra města. Libovolnou cestou zhruba stejným směrem se dostanete k řece. Je třeba se dostat na druhý břeh a pokračovat podél řeky stále po proudu (pod hlavní silnicí) až k jezu – přehradě, po které se dá přejet. To už jste na cyklostezce 6, která opustí město pod velkým viaduktem a přes Hradiště, Jindřichov, Tršnice Nebanice a Mostov vás dovede až do Kynšperka nad Ohří

Ohře

Ohře pramení v sousedním Bavorsku u města Weissenstadt a ihned je zadržována ve velkém jezeře Weissenstädter See. Z něj pak vytéká pod názvem Eger (z keltského Ag = losos + Ara = řeka) a probíjí se nepřístupnými pohraničními kopci až k Chebu. Ještě do nádrže Skalka nad Chebem vtéká jako trochu větší potok. Než domeandruje lužními nivami z Chebu do Kynšperka, je posílena několika přítoky (nejsilnější Odrava). Z Kynšperka již teče celkem svižně přes Sokolov až do Lokte. Bohužel cestou je stále odebírána voda (Tisová, Vřesová, Medard...). Od Lokte se údolí Ohře svírá a v řečišti se objevují velké kameny. Za Karlovými Vary protéká celkem mírumilovně nádhernou přírodou mezi Krušnými a Doupovskými horami. Sranda končí u Klášterce. Na hladině je již patrné vzduší vodního díla Nechranice, krajina se otevírá a zplošťuje a hlavně jsou zde velké průmyslové aglomerace. Po výtoku z Nechranic se již celkem nezajímavě otevřenou krajinou klikatí přes Žatec, Louny a Terezín, až se u Litoměřic po 316 km cesty vlévá do Labe.

Ohře je po Vltavě druhým nejsilnějším přítokem Labe a délkou je 4. v republice. Zavlažuje rozsáhlé oblasti severozápadních Čech a zásobuje mnoho průmyslových závodů.

Zámeček Mostov

V malé obci na břehu Ohře stojí malý příjemný zámek. Volně přístupný park i nově zrekonstruované budovy dýchají poklidnou atmosférou. V 15. století zde byla vybudována tvrz, na jejím místě v 17. století zámek, ten byl v 19. století kompletně přestavěn v novogotickém slohu. Ze šlechtických rukou se postupně dostal až do majetku porcelánového magnáta Haase. Po roce 1945 se zde usídlil státní statek. Zpustošený Mostov zakoupila v roce 1997 firma Haas a Czizek, která ho přestavěla na luxusní wellness hotel a muzeum porcelánu. Objekt se pyšní unikátními kachlovými kamny a skleněnými vitrážemi.

Příjemný pocit kalí jen vědomí, že firma Zámek Mostov zkrachovala, hotel je v současné době v nucené správě a pokud máte zbytečných 34 milionů, můžete si ho koupit.

Kynšperk nad Ohří

Ostrohy nad řekou Libavou (Libavské údolí) a Ohří přitahovaly osídlenec již od pravěku. První zmínky o městě pocházejí ze 13. století. V dějinách města nejsou významné milníky. Po klasickém středověkém vývoji, pozdějším rozvoji průmyslu, válečném úpadku a poválečné devastaci se město doposud neprobralo. Historické památky jsou nevalné. Hrad je zpustlý již od 16. století, zámek snadno přehlédnete v městské zástavbě a židovský hřbitov s pár kameny to nevytrhne. Současnost není o moc příjemnější – romské etnikum, věznice a prostitutky od E49. Největším lákadlem je tak **krytá lávka** přes Ohří.

Před Kynšperkem nezapomeňte odbočit po cyklotrase 6 a pak okolo sběrného dvora a hřiště na krytou lávku. Za ní na souřadnicích 50°7'32.167"N, 12°31'35.527"E je hospůdka vhodná pro cyklisty. Po občerstvení se můžete vrátit k řece a pokračovat po šestce dál. Nebo se dát od vody na druhou stranu. Dříve nebo později narazíte na sjízdnou žlutou turistickou, která vás dovede až na Chlum svaté Máří a později vás opět připojí k trase.

Chlum svaté Máří

Pověst praví, že velmi dávno (13. století) ve zdejších lesích řeznický tovaryš našel sošku panenky Marie. Odnesl si ji domů, ale ta se zázračně vracela na své místo do lesa. Postavil jí tam tedy stříšku. Později stejnou zkušenost učinil jakýsi bednář i vystavěl sošce dřevěnou kapli. Ta byla později nahrazena kamenným kostelíkem Nanebevzetí Panny Marie a Maří Magdalény. O poutníky, kteří přicházeli stále hojněji, se starali členové řádu Křížovníků s červenou hvězdou a ti poblíž kostela založili osadu. Po vypálení kostela za husitských válek, byl postaven kostel nový, dvoulodní. Poutní místo se dále rozvíjelo. Po obnově škod po třicetileté válce zde již najdeme trojlodní chrám (patrně podle projektu Kryštofa Dienzenhofera) obklopený symetricky komponovanými ambity s kaplemi a celkem jedenácti oltáři, nové proboštství a dvě velké a sedm menších věží. V druhé polovině 18. století patřil Chlum sv. Máří k nejnavštěvovanějším poutním místům v celé zemi.

Těžkou ránu proboštství zasadil poválečný odsun Němců a následné potlačení činnosti. V 50. letech bylo proboštství přeměněno na ubytovnu budovatelů elektrárny Tisová.

Od návratu křížovníků s červenou hvězdou po roce 1990 byly na Chlumu zahájeny práce na obnově celého komplexu proboštství.

Neobvyklá rozhledna, kterou uvidíte cestou, byla před 110 lety vystavěna na zakázku Krušnohorského turistického spolku. V současné době leží na soukromém pozemku a není přístupná.

Dasnice – Chlumeck

Místo, které zapomělo svou historii. Tvrz ze 13. století skončila ještě dobře. Dnes je z ní sýpka, bývalou slávu připomíná jen kamenná deska a erb nad vstupem. Starý zámek z 18. stol. sice přežil poválečnou péči státního statku, ale jeho budoucnost je nejistá. To tzv. Nový zámek, který si dali Nosticové postavit v roce 1893, tolik štěstí neměl. Po konfiskaci sloužil potřebám státního statku, nejprve jako kanceláře a jídelna, později jako sýpka a nakonec jen jako skladiště. Vzhledem k havarijnímu stavu byl v 70. letech 20. stol. bez průzkumu zbořen.

Elektrárna Tisová

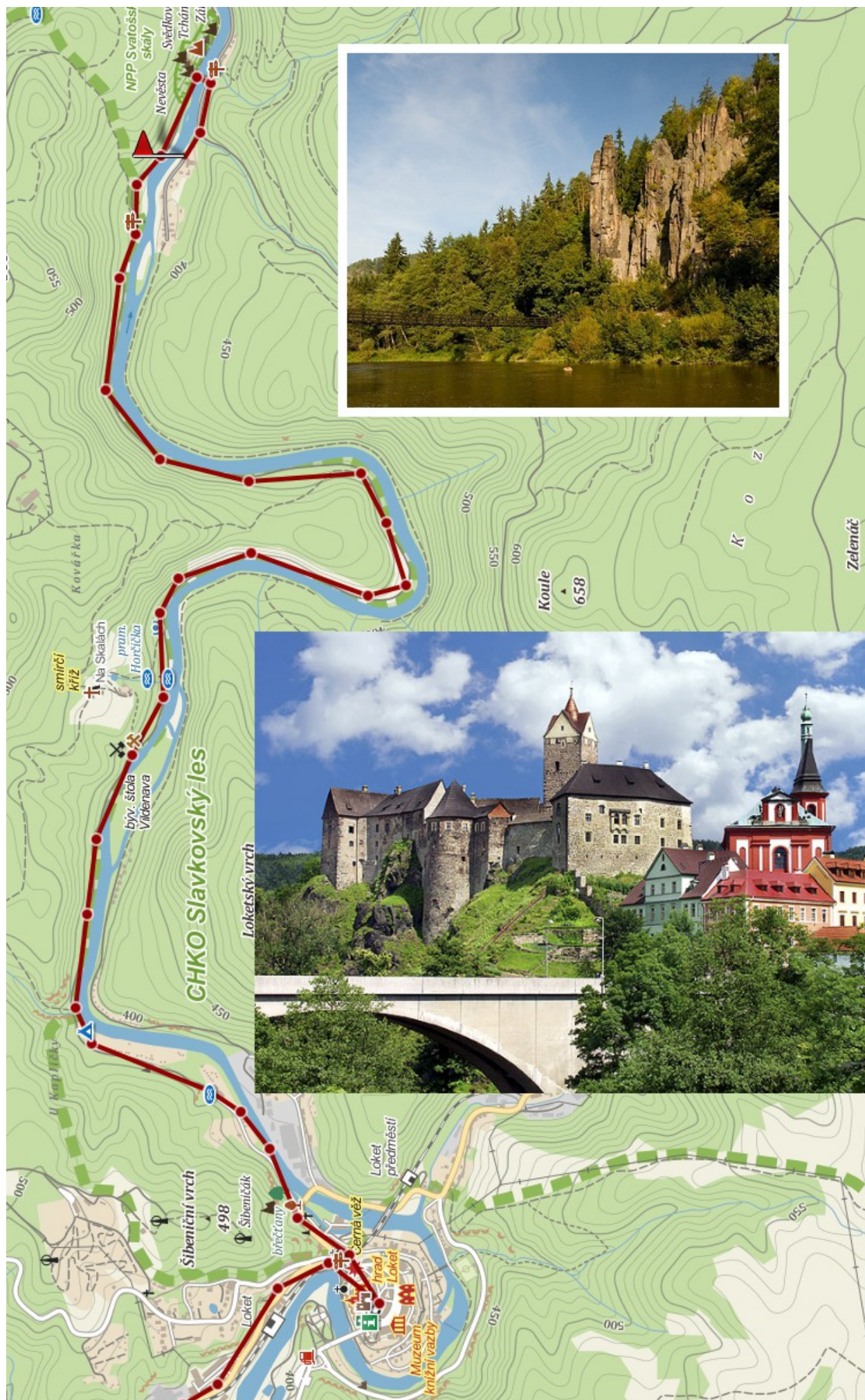
Tam, kde uhelnou pánví protéká řeka, je ideální místo pro stavbu elektrárny. Vybrat a připravit konkrétní místo ale není zas tak snadné. Samotné stavbě elektrárny v 50. letech 20. století předcházely rozsáhlé úpravy terénu s navážkou nad úroveň stoleté vody, zasypání slepých ramen řeky Ohře a regulace jejího toku, vybudování jezu Černý mlýn a ochranné hráze proti záplavám, vybudování přehrady Jesenice na řece Odravě pro zajištění potřebného množství užitkové vody a další zásahy, které značně změnily místní krajinu.

Elektrárna v době své největší slávy dosahovala výkonu 522 MW a pokrývala 9,8 % celorepublikové produkce elektrického proudu. Po modernizaci kotlů a instalaci odsiřovacích zařízení je současný útlumový výkon necelých 300 MW. Do sítě elektrárna dodává okolo 1,6 TWh ročně a okolním obce vytápí 1 500 TJ tepla, pomocí páry 240 °C teplé.

Na změnách Sokolovské krajiny se nejvíce podílí těžba sama. Okolní kopečky jsou vlastně výsypky materiálu a díry v zemi jsou grandiózní. Jednotlivé lomy a doly se slévají v jednu rozvrtanost na ploše 50 km². Proti elektrárně je bývalý důl Medard, nyní jezero. Cílové parametry - plocha 493 hektarů, délka 4 kilometry, šířka 1,5 kilometru, max. hloubka 50 m, objem 120 mil. m³ vody. Jak rekultivace pokračuje, se můžou dobrodružné povahy sjet podívat. Stačí v Citicích přejet most a pokračovat dále na sever. Ze Svatavy již vede opět cyklostezka, která se připojí k Euroregiu.

Sokolov

Nejstarší písemná zmínka o Sokolově pochází z 13. dubna 1279. Úrodnou půdu kolem řeky Ohře však již celá staletí obdělávali Slované. Svůj název Sokolov odvozuje od pověsti o rytíři - poustevníkovi, který si na soutoku Ohře a Svatavy postavil chýši a cvičil lovecké sokoly. V 19. století se v okolí města rozvinula těžba hnědého uhlí, která značně ovlivnila život ve městě. Město je hezčí, než byste čekali. Nabízí historickou radnici, kašnu se sokolníkem, pár zajímavých staveb a zámek.

Loket

Ve srovnání s průmyslovým Sokolovem je Loket historickou perlou regionu.

Ostroh obklopený ze tří stran Ohří (ohyb řeky prý připomíná paži – loket) je velmi dobrým strategickým místem. Poloostrov je s pevninou spojen šíjí jen něco přes 100 m širokou. Prokázané je osídlení Slovy ze 6. století. Ze 12. století pocházejí nejstarší stavební památky. Od 13. století je město s hradem je důležitým článkem obranného systému koruny české. Čeští panovníci si uvědomují význam města a udělují Loketským řadu výhod. V souvislosti s kolonizací zavádí Přemysl Otakar II. manský systém. Manové jsou osvobozeni od všech soudů v království, podléhají pouze králi, jejich majetek je dědičný, v případě nebezpečí jsou ale povinni bránit hrad. Město získává práva a výhody královských měst.

Mezi historické zajímavosti patří, že na hradě byl svým otcem jako malý vězněn Karel IV. Ten později hrad opravil a využíval k diplomatickým jednáním. K funkci vězení se hrad vrátil v roce 1792 a vydržela mu až do roku 1948.

Ve městě mimo pár porcelánek nikdy nebyla průmyslová výroba ani nějaký větší podnik. V dnešní době je historické centrum města městskou památkovou rezervací, v hradu je muzeum útrpného práva a meteorit Purkrabí (spadl někde v okolí okolo roku 1400). Turisticky známá je otevřená scéna – přírodní divadlo z roku 1949 a k občerstvení doporučuji reinkarnovaný pivovar sv. Florián

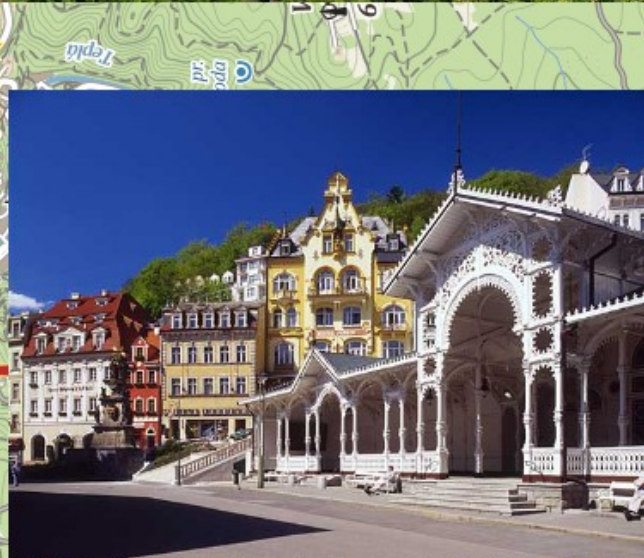
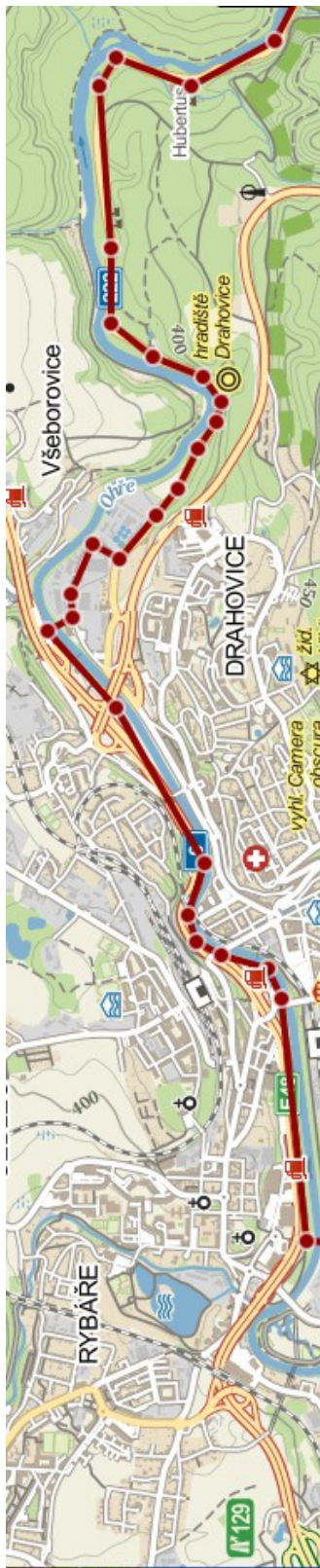
Cesta z města

Euroregio opouští město po levém břehu řeky. Do cíle zbývá již jen 8 km pohodovou cyklostezkou. Cestou můžete nahlédnout do cínových štol (značeno rozcestníkem) a napít se ze studánky Hořčičky, což vlastně není studánka, ale vývěr z hlubokého průzkumného vrtu.

Svatošské skály

Pověst uvádí, že za časů vlády Vohburgů žil na Loketském hradě jistý Jan Svatoš, nalezenec, který holdoval vědám. Jednou zadumaně seděl u břehu Ohře a hleděl do jejích vln. Najednou se z nich vynořila krásná víla a pravila: „Znám tvé tužby a naučím tě všemu, po čem prahneš. Ale musíš mi slíbit, že se nikdy nezaslíbíš jiné ženě.“ Svatoš byl jejím příslibem i krásou natolik očarován, že nabídku bez váhání přijal. Víla ho pak zasvětila do tajů nauk zběžných i skrytých. Časem však vzdělaný a sličný jinoch potkal dívku, do níž se zamiloval, a toužil si ji vzít za ženu. Spoléhal na to, že pomocí kouzel zlomí předchozí slib.

Nezdařilo se a zkamenělý svatební průvod můžete obdivovat dodnes. Národní přírodní památka je tvořena žulovými útvary až 50 m vysokými. Místo a pověst inspirovalo mnoho tvůrců – S. Freud, J. W. Goethe, V. Mrštík...

Karlovy Vary

Lázním i městu samotnému se nyní v podstatě vyhnete. Více se s Karlovými Vary seznámíme v květnu. Tak jenom jednu zajímavost. Lázně nechal založit skutečně císař Karel IV (někdy kolem roku 1350), ale tenkrát je pojmenoval Horké Lázně u Lokte. K této události se váže pověst o jelením skoku, ale na místě je socha kamzíka. Karlovarští radní totiž tak dlouho se stavbou sochy váhali, až je roku 1851 předběhl soukromý investor – vášnivý myslivec baron August von Lutzov, který však odmítal teorii, podle které skočil ze skály jelen.

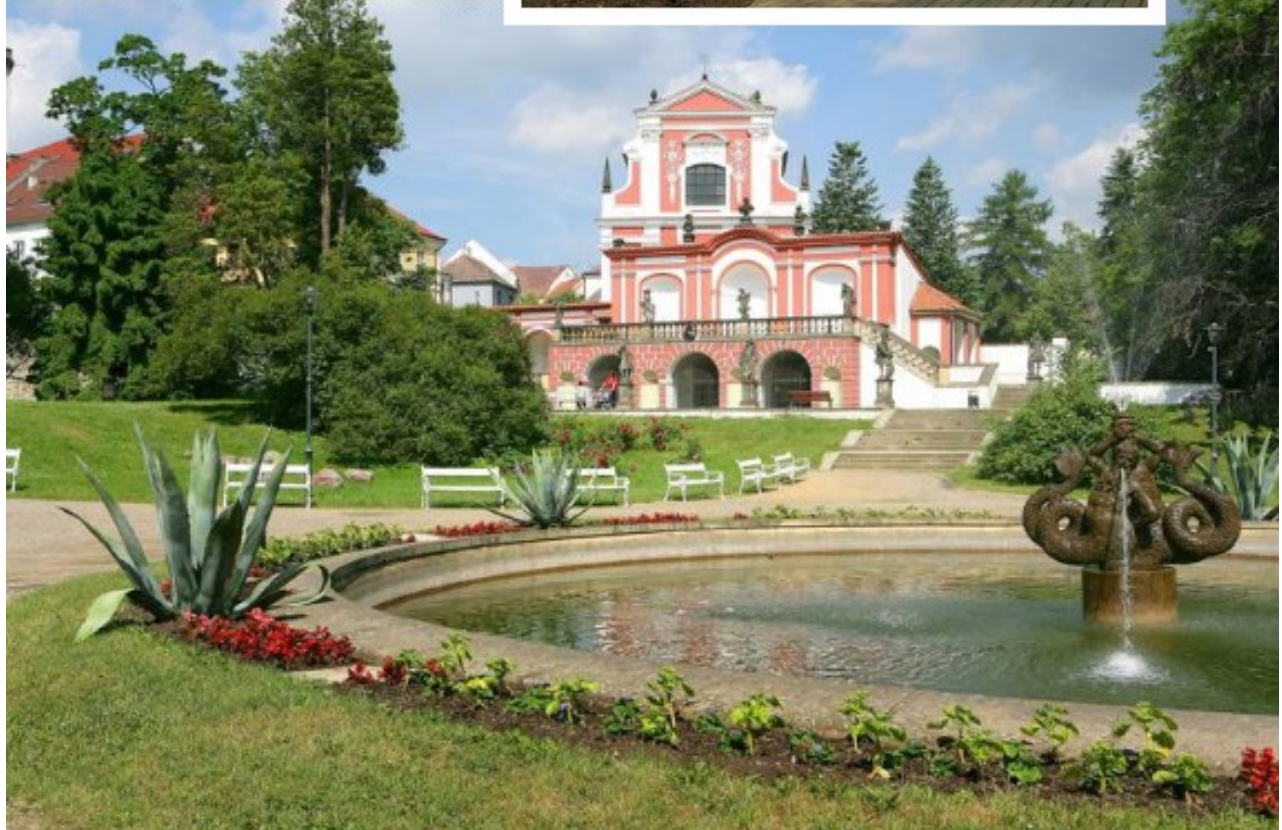
Lázně Kyselka

První písemná zmínka o pramenech je z roku 1522. V roce 1796 se voda prodávala nejen v Karlových Varech, ale i ve Vídni a v Praze. První lázeňské budovy byly postaveny v letech 1826–34. V roce 1852 lázně navštívil i řecký král Ota I. (Otto), po němž je pojmenován hlavní pramen. V roce 1876 Heinrich K. Mattoni již vyvážel přes milión skleněných lahví do celého světa. Postupně postavil novou kolonádu, která zastřešila slavný „Ottův pramen“, dále budovy sanatorií (mezi nimi i „Švýcarský dům“), vodoléčebný ústav, hotely, restaurace, promenády, lanovou dráhu, kapli sv. Anny (1884), své monumentální sídlo („Zámeček“), vodní elektrárnu a budovy stáčírny. Nakonec do obce přivedl i železnici (1894), aby lázeňský klid nerušily povozy, rozvážející minerálku. Rodina vlastnila lázně až do konce 2. světové války. Po válce zde byla dětská ozdravovna a lázně začaly chátrat. Po privatizaci se majitelé několikrát měnili. Pozemky, stáčírna a několik domů nyní patří Karlovarské minerální vody, a.s. italského velkopodnikatele A. Pasqualeho, jenž vlastní i značku Mattoni. Většina domů patří RIS s.r.o. Pražského podnikatele P. Dostála. Lázně jsou od roku 1958 chráněny jako kulturní památka, ale ani jeden z majitelů není schopen nebo ochoten stavby alespoň zakonzervovat. Památková ochrana jim je zase brání zbořit, a tak na břehu Ohře stojí memento lidské blbosti a zmaru.

Radošov

Památný krytý most má historické kořeny již v roce 1364, kdy Karel IV. Udělil privilegium stavby mostu v tomto místě a vybírání cla a přikázal kupcům směřujícím na Prahu používat tuto cestu. Most byl mnohokrát poškozen povodněmi a mnohokrát vyhořel (naposled 1986). Současná stavba byla dokončena v roce 2003. V lesích nad Radošovem se nachází zajímavé pravěké hradiště Stengelberg z mladší doby bronzové.

U mostu se opět sekáváme s cyklotrasou 6 Euregio Egrensis, která nás dovede až do Klášterce.

Velichov

V místě je doloženo již pravěké osídlení. Zámek byl vystavěn po r. 1747, kdy zdejší statek koupil Jan František Hessler, vlastník stříbrných a cínových dolů. V roce 1976 byl sice opraven, ale dnes opět chátrá. Původní kostel Nanebevzetí Panny Marie ze 14. století byl za třicetileté války vypálen a roku 1895 byl zbořen. Téhož roku byla zahájena stavba kostela nového. I ten je dnes v rozvalinách.

Korunní kyselka

Při výjezdu ze Stráže nad Ohří můžete potkat divné nízké kamióny. Jsou to kamióny Karlovarské Korunní s.r.o. Speciálně upravené pro místní viadukt. U rybníčku před závodem je pramen kyselky a v lese za stáčírnou (50°20'21.420"N, 13°4'33.291"E) zchátralá hrobka.

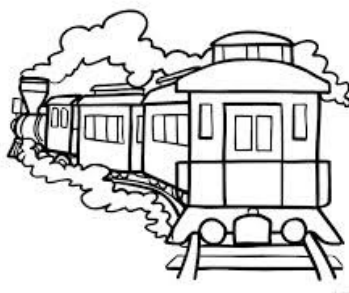
Kláštrec nad Ohří

První písemná zmínka o místě pochází z roku 1352, kdy zde řád benediktýnů založil svůj klášter. Nejdůležitějším majitelem panství byl od 16. století až do konce 19. století rod Thunů. V tomto období postavili barokní kostel nejsvětější Trojice i novogotický zámek.

Zámek Kláštrec nad Ohří

Dvůr s panským mlýnem byl kolem roku 1560 přestavěn na renesanční zámek, koncem 17. století byl upraven podle plánů italského stavitele Rossiho de Lucca – vznikla *sala terrena*, rybníček a vodotrysky. Po požáru v roce 1784 byly zámecké objekty upraveny klasicistně. Další požár v roce 1786 vyvolal přestavbu zámku, byly zvýšeny střechy a věže a nově upraveny fasády, vše bylo provedeno v duchu tehdy módního novogotického slohu. V 50. letech 20. století byl zámek restaurován. V současné době jsou zámecké expozice doplněny o sbírky muzea porcelánu. Park se sochami Jana Brokoffa je volně přístupný. Park volně přechází v lázeňskou část Kyselka s několika prameny, které se i stáčí.

Euregio nás vede přes Lázně Evženie a park. Po průjezdu pod tratí se držte rovně Žižkovou ulicí, neodbočujte po cyklo. Po zelené turistické pak doleva až ke kolejím a tam už to musí každý najít.

Tam

12. 4. 2014 Praha Hlavní nádraží 6:15 – Cheb 9:50

Zpět

13. 4. 2014 Klášterec nad Ohří 17:43 – Praha Hlavní nádraží 20:27

Sběrný vlak do Klášterce

Vojkovice n.Ohří	17:10
Stráž n.Ohří	17:16
Boč	17:19
Perštejn	17:23
Klášterec n.Ohří	17:31

Zpětný vlak do Varů

Klášterec n.Ohří	16:55
Perštejn	17:03
Boč	17:06
Stráž n.Ohří	17:11
Vojkovice n.Ohří	17:17
Karlovy Vary	17:44